

ud over denne Vej til at opnaa Understøttelse til de gamle Dage, den kan man ikke lukke uden med lange Tidens Varsel. Men hvad man særdeles vel kan gøre, ja hvad der vel i en ikke fjern Fremtid bliver en absolut Nødvendighed, er at aabne en ny Vej. Og det er dette sidste, vi have gjort, naar vi stille det foreliggende Forslag. Hvorledes det saa skal gaa med den gamle Vej, bliver en Sag for sig, det har ikke noget med det foreliggende Spørgsmaal at gøre. Og der har været saa meget større Grund for os til ikke at berøre den nugældende Lov, som det jo har vist sig, at der i Løbet af de senere Aar gentagne Gange har været fremsat Forslag til Forandringer i denne Lov, som have været drøftede her i Tinget. Forslagene have været underkastede Behandlinger i Udvalg, de have været underkastede Drøftelse rundt omkring i interesserede Kredse, men noget positivt Resultat er man ikke naaet til. Jeg maa maaske i Forbigaaende nævne, at ved et Møde, som er blevet holdt i Sommer, hvor Repræsentanter fra over Halvdelen af Landets Sogneraad vare til Stede, har man udtalt sig for at bibeholde dette Tidsrum af 10 Aar, i hvilket de, der ønske at opnaa Understøttelse skulde holde sig fri for Fattigvæsenet, lige saa vel som man har udtalt sig imod Indførelsen af faste Satser. Jeg nævner dette, da det netop er to Hovedpunkter i det Forslag om Forandringer i Loven eller en ny Form for denne Lov, som har været forelagt saavel i Aar som i Fjor her i Tinget. Det har altsaa vist sig saare vanskeligt at komme frem med Hensyn til Ændringer i den gældende Lov, og vi vilde jo kun gøre Vanskelighederne endnu større, hvis vi blandede dette Spørgsmaal ind i den Sag, som vi her tillade os at fremsætte Forslag om. De Indvendinger, som ere blevne gjort imod det Princip, som er nedlagt i den nugældende Alderdomsunderstøttelseslov, kan man vel sammenfatte under følgende 7 Punkter: 1: at Loven tager for ringe Hensyn til Selvhjælp; 2: at den præmierer dette ikke at spare sig noget sammen, at den altsaa ikke er nogen Opfordring til Sparsommelighed, at den ikke er nogen Støtte for Selvstændighedstrangen, men snarere er det modsatte; 3: Erhvervslysten tager Skade ved denne Lov og dens Princip, og at det er et nationalt Tab, at Lysten til at arbejde og til at hjælpe sig selv, naar de gamle Dage komme, svækkes ved Lovens Princip; 4: man har indvendt, at den Hjælp, som ydes, er højst ulige i de

forskellige Kommuner, og at i en Kommune, hvor Understøttelsen ydes karrigt, sættes der paa en vis Maade en Præmie paa denne Karrighed derved, at de gamle, som skulde forsørges, drage bort fra en saadan Kommune, og det bliver altsaa et dobbelt Gode, kan man sige, for en saadan Kommune at yde Understøttelse paa en karrig Maade; 5: man har indvendt, at naar en Person søger Understøttelse, skal hans Forhold drøftes og overvejes i alle Enkeltheder, og Hjælpen skal udmaales efter et fuldstændigt Skøn; nogen Ret til en bestemt Understøttelse har han ikke; Spørgsmaalet er, om han skal have lidt mere eller lidt mindre, og den Myndighed, som skal bestemme Understøttelsens Størrelse, er tillige den, der har at varetage Kommunens økonomiske Forhold; 6: Børns og andre Slægtninges Hjælp saavel som anden privat Understøttelse medregnes eller bliver i alt Fald meget let medregnet fuldt ud, naar Spørgsmaalet er om Udmaalingen af Understøttelsen, og i saare mange Tilfælde — sikkert i de allerfleste — bliver det Stat og Kommune, altsaa det offentlige, som i Virkeligheden opnaar et Gode ved, at en saadan privat Hjælp ydes; 7: Loven vil medføre i sit Princip, at Baandet mellem Medlemmer af samme Familie, mellem Husbonde og Tyende, Mester og Svend, Institutioner og deres Funktionærer saare let løsnes, hvorimod det jo vilde være et meget stort Gode for hele Befolkningen, om Ordningen var en saadan, at Baandet tværtimod blev fæstnet.

Jeg nævner disse Indvendinger og opholder mig ellers ikke videre ved de mange gode Sider, som Loven har. Der er jo ingen Tvivl om, at den Hjælp, som er ydet efter den, i Virkeligheden har udrettet uhyre meget godt — det bør vi jo ikke være blinde for. Men alle disse Indvendinger mod Lovens Princip, Indvendinger, som jo ville træde frem med stedse større og større Styrke, alt som Tiden gaar, falde formentlig bort, naar man gaar til — foruden hvad der foreligger — at anvise en anden Vej til at opnaa Alderdomsunderstøttelse. Her er der jo forskellige Veje at gaa, og der har ogsaa tidligere her i Tinget været forelagt forskellige Forslag i den Retning, men man maa passe vel paa, at ikke den Omstændighed, at der er forskellige Veje at gaa, bliver Aarsag til, at man overhovedet ikke kommer af Stedet. Sagen er jo i Virkeligheden af den største Betydning for Nationen, og den er jo vel af den Slags Sager, som kan og bør løses